

ONVOORZIEN

*m'n beer met één oog
vertelde ik van alles
over van alles*

Nog steeds heeft m'n beer een eigen plaats in de muziekwand met uitstekend afgestelde microfoons, – die trouwens in een netwerk door mijn appartement lopen – met langspeelplaten en vooral met een keur aan cd's. Van tijd tot tijd neem ik beer van haar plaats, dein met haar op de muziek die aanstaat, geef haar een zachte kus, zet haar terug. Het meest bijzondere van het aantal beer-bijzonderheden is haar geur.

Moeder besprenkelde haar elke zondagmiddag – lang genoeg voor het slapengaan – heel lichtjes met haar eigen eau-de-toilette. Dat doe ik ook, eens in de zoveel tijd. Wanneer ik een andere geur aanschaf, wordt beer eerst in een sopje ontgeurd. Voor kleine reparaties is zij viermaal naar een poppendokter geweest. Natuurlijk nooit voor het opzetten van een tweede oog.

Beer was er kort voordat ik geboren werd. Moeder zocht stad en land af naar de beoogde beer. Totdat een straatgenote zei ook berenpoppen te maken. Ze overlegden met elkaar over 'haar slankheid – vooral niet dat breedberige'. Moeder was kort erna ontzettend blij met: 'Alsjeblieft, je slanke beer.' Mijn beer vanaf dag één; voor in de wieg en in de slaapkamer waar moeder mij ook de borst gaf en verzorgde; nooit erbuiten.

Vanaf het moment dat ik geluidjes begon te maken, het brabbelen zich liet horen en de eerste woordjes kwamen: beer was erbij. En bij beginnende zinnnetjes waren die vrij spoedig voor haar bedoeld. Gauw erna iets van woorden-mooi-aaneen die met een verhaaltje van doen hadden waarbij beer de luisteraar werd. En ik zong melodietjes met bedenksetjes erin. Moeder besteedde veel tijd aan ons samen praten en zingen. Ik praatte beer & moeder op den duur de oren van het hoofd; en zong voor en met hen ook zomaarliedjes.

*Samen met moeder
hand in hand overal naartoe;
dan de schooldagen;
nu mijn geleidehond: Max –
steeds heel gewoon dicht bij me.*

Vera Bergman